

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 1, 2023

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:377](#) 17-01-2023
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:381](#) 17-01-2023
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:26](#) 10-01-2023
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:3711](#) 27-12-2022
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:3689](#) 27-12-2022
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:3592](#) 27-12-2022
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:3593](#) 27-12-2022
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:3601](#) 20-12-2022
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:2539](#) 15-12-2022
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:2411](#) 30-11-2022
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:11168](#) 08-11-2022
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:2619](#) 18-01-2022
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:377](#) 05-03-2019

Rechtbank

- [Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2023:198](#) 13-01-2023
- [Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2023:158](#) 11-01-2023
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:89](#) 11-01-2023
- [Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:4](#) 04-01-2023
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:11725](#) 29-12-2022
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:7686](#) 28-12-2022

- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:7912](#) 22-12-2022
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:11673](#) 22-12-2022
- [Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:8101](#) 20-12-2022
- [Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:14239](#) 15-12-2022
- [Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:10827](#) 14-12-2022
- [Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:13562](#) 14-12-2022
- [Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:10948](#) 07-12-2022
- [Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:4872](#) 05-12-2022
- [Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:14113](#) 16-11-2022
- [Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:8133](#) 02-11-2022
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:11578](#) 09-09-2022
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:11569](#) 13-05-2022
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:6933](#) 14-07-2021
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:8211](#) 24-06-2021
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:13174](#) 28-09-2020

Raad van State

- [Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:79](#) 11-01-2023

Antillen

- [Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2022:346](#) 02-11-2022

RECHTSPRAAK

Betalingen leiden ertoe dat de erfgenamen zich voorafgaand aan het afleggen van de verklaring beneficiaire aanvaarding hebben gedragen als ondubbelzinnig en zonder voorbehoud zuiver aanvaardende erfgenamen.

Geïntimeerden zijn erfgenamen van hun in 2020 overleden moeder. Het hof is het eens met de stelling van appellanten dat een viertal betalingen door geïntimeerden als daden van zuivere aanvaarding van moeders nalatenschap zijn aan te merken waardoor de later afgelegde verklaring van beneficiaire aanvaarding geen effect sorteert. Een van de betalingen zag op de nota van de boekhouder ter zake van de aangifte inkomstenbelasting over 2019. Dit is een nalatenschapsschuld maar – zo het hof – pas bij de vereffening van een nalatenschap wordt tot betaling van schulden overgegaan. Bij de vereffening is een totaaloverzicht van alle schulden van groot belang. Zolang dat er niet is en er een schuld wordt voldaan, kan dit ertoe leiden dat er niet genoeg saldo overblijft voor de overige schuldeisers. Mede daarom gebeurt de vereffening in geval van een beneficiaire aanvaarding onder toezicht van de kantonrechter. Betaling van een schuld is geen handeling in het belang van de nalatenschap en daarmee geen handeling in het kader van beheer. Door de betaling is geld aan het verhaal van de andere schuldeisers onttrokken. Los van de vraag of die kosten ten laste dienden te komen van geïntimeerden in privé – in het geval de werkzaamheden betrekking hadden op het beraden van de keuze door geïntimeerden over het wel of niet beneficiair aanvaarden van de nalatenschap – dan wel – als (pre)vereffeningskosten – als schuld van de nalatenschap moeten worden aangemerkt, geldt hetzelfde ter zake van de betaalde nota van de notaris voor werkzaamheden met betrekking tot moeders nalatenschap. Voorgaande betekent dat de gevolgen van de twee andere betalingen (reis- resp. benzinekosten) niet hoeven te worden besproken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-11-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:11168

Zaaknummer: 200.300.685/01

Rechters: A.P. de Jong-de Goede, C. Koopman en P.S. Bakker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Testament van erflaatster is niet aantastbaar wegens feitelijke wilsonbekwaamheid of bedreiging zodat de kinderen van de onwaardige testamentair erfgenaam/zoon als plaatsvervullers opkomen.

Erflaatster A is overleden met achterlating van haar drie kinderen X, Y en Z. Na in februari 2013 haar drie kinderen tezamen tot erfgenamen te hebben benoemd, heeft erflaatster A in mei 2013 X tot enig erfgenaam benoemd en Y en Z en hun kinderen onterfd. In december 2020 is X bij arrest van de Hoge Raad onherroepelijk veroordeeld wegens moord op A als gevolg waarvan X onwaardig is in haar nalatenschap en zijn twee kinderen als plaatsvervullers A's erfgenamen zijn. Y en Z menen dat A bij het testeren in mei 2013 feitelijk wilsonbekwaam was en zij op basis van het februari-testament mede-erfgenaam zijn in de nalatenschap van A. De rechtbank stelt voorop dat geen enkele medische onderbouwing is overgelegd met betrekking tot de aanwezigheid van een geestelijke stoornis bij A. Y en Z hebben een AWBZ-indicatiebesluit overgelegd, maar dat stuk diende ter inventarisatie en vaststelling van een zorgbehoefte van A en had geen enkele diagnostische waarde met betrekking tot de aanwezigheid van een geestelijke stoornis. De voor dit laatste vereiste geëigende medische informatie ontbreekt. Ook de overige door Y en Z gestelde (en deels betwiste) feiten en omstandigheden vormen geen voldoende substantiëring van hun stelling. Dat geldt ook voor een drie jaar na het testeren gedaan verzoek tot onderbewindstelling van het vermogen van A, een verzoek overigens dat door de kantonrechter is afgewezen. Subsidiair stellen Y en Z dat sprake is geweest van dwang c.q. bedreiging. De als plaatsvervullers opkomende kinderen van X hebben een verklaring van een huisarts, tevens buurvrouw van A, overgelegd waaruit blijkt dat de reden voor de onterving van Y en Z was dat zij ervoor hadden gezorgd dat A tegen haar wil in een verzorgingstehuis werd opgenomen en dat X ervoor had gezorgd dat A weer naar huis terug kon keren. De conclusie van de rechtbank is dat Y en Z op onvoldoende wijze voor het voetlicht hebben gebracht dat A het mei-testament onder bedreiging heeft opgemaakt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:7686

Zaaknummer: C/13/624150 / HA ZA 17-192

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De na het overlijden van de volmachtgever in zijn naam en belang verstrekte lening is geldig hoewel de niet door overlijden eindigende volmacht niet in belang van gemachtigde of derde was.

In geschil is de geldigheid van een na het overlijden van volmachtgever A door de gemachtigde B verstrekte geldlening aan C. Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel dat zowel de erfgenamen van A als C gebonden zijn aan de lening. In de volmacht is immers bepaald dat deze niet eindigt door het overlijden van A. Partijen lijken het erover eens te zijn dat de onderhavige algemene volmacht eigenlijk in het belang is van volmachtgever A, en niet in het belang van de gevolmachtigde of derde/C. Desalniettemin is de geldleningsovereenkomst geldig omdat C er krachtens artikel 3:74 lid 2 BW van uit mocht gaan dat de volmacht strekte tot het verrichten van een rechtshandeling in het belang van de gevolmachtigde B of van een derde. Het wettelijke systeem beoogt niet om de mogelijkheid te openen voor een derde/C om met succes te betogen dat de volmacht na het overlijden van volmachtgever A is gebruikt terwijl dit gebruik niet voldoet aan het criterium van artikel 3:74 lid 1 BW met als doel onder de door hen aangegane verplichtingen uit te komen. Ook de erven van A kunnen niet stellen dat de volmacht is geëindigd door het overlijden van A omdat B de volmacht heeft gebruikt in het belang van A (en niet van B zelf of een derde/C). Overigens constateert het hof dat niet-eindigen door overlijden niet betekent dat de volmacht niet herroepelijk was en dat de erven hebben nagelaten om dit te doen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-01-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:2619

Zaaknummer: 200.280.206/01

Rechters: P.B. Kamminga, S.H.M. van der Heiden en A.C. Olland

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter verleent aan de erfgenamen van de vrouw – wier man op dezelfde dag is overleden – een machtiging tot tegeldemaking van de tot de ontbonden huwelijksgemeenschap behorende woning.

De in wettelijke gemeenschap met elkaar gehuwde X en Y zijn in 2022 op dezelfde dag overleden. Tot de door het overlijden ontbonden huwelijksgemeenschap behoort een woning. Eisers zijn de erfgenamen van X, gedaagden de erfgenamen van Y en zij allen hebben de nalatenschappen beneficiair aanvaard. Eisers vorderen o.m. de vaststelling van een beheersregeling en een machtiging tot verkoop van de leegstaande woning die na het overlijden niet is opgeruimd en schoongemaakt. Gebleken is dat de tijdens de eerste mondelinge behandeling gemaakte afspraken gericht om te komen tot een gezamenlijke verkoop van de woning niet worden uitgevoerd. Wel zijn beiden het erover eens dat de woning moet worden verkocht. De voorzieningenrechter wijst de gevraagde vordering tot het te gelde maken van de woning toe. Omdat de machtiging van eisers mede omvat het verkoopklaar maken van die woning (leegruimen, schoonmaken en waar nodig uitvoeren van (herstel)werkzaamheden), is er geen grond voor toewijzing van de gevorderde beheersregeling.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-11-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:14113

Zaaknummer: C/09/633539 / KG ZA 22-723

Rechters: H.J. Vetter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Leeghalen kamer in zorggerelateerd appartement is een zuivere beheersdaad en leidt niet tot zuivere aanvaarding van de nalatenschap.

In deze zaak worden gedaagden diverse verwijten gemaakt, waaronder tekortschieten in de verplichtingen als vereffenaars in erflaatsters nalatenschap die alle wegens gebrek aan deugdelijke onderbouwing c.q. voldoende betwisting worden afgewezen. Interessant is met name dat eisers stellen dat gedaagden hebben verklaard de nalatenschap beneficiair te hebben aanvaard, maar in feite zuiver hebben aanvaard door inboedel en sieraden te verdelen c.q. te laten ophalen door de kringloop. De rechtbank volgt eisers hierin niet omdat (niet voldoende gemotiveerd weersproken) vaststaat dat erflaatster verbleef in een zorggerelateerd appartement dat binnen één week na haar overlijden leeg moest worden opgeleverd. Erfgenamen hebben hiervoor zorggedragen door goederen van erflaatster naar haar woning te verhuizen. Dit is – zo de rechtbank – een zuivere beheersdaad. Het verrichten van een beheersdaad vóórdat beneficiair is aanvaard, leidt niet tot zuivere aanvaarding. Alle andere door de eisers gestelde handelingen zijn verricht ná het afleggen van de verklaring beneficiaire aanvaarding en hebben dus geen zuivere aanvaarding tot gevolg. Ook stellingen inzake aansprakelijkheid in privé wegens het opzettelijk zoekmaken, verbergen of op andere wijze aan het verhaal der schuldeisers onttrekken van nalatenschapsgoederen en het tekortschieten in hun vereffenaarsverplichtingen missen deugdelijke grondslagen en worden afgewezen. Zulks mede omdat vaststaat dat de erfgenamen de inboedel hebben laten afvoeren naar een kringloopwinkel en eiseres wel betwist dat de goederen geen enkele waarde hadden, maar niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze wel een waarde vertegenwoordigden. Dit geldt ook voor de stellingen dat erflaatster nog sieraden bezat en dat inboedelgoederen/sieraden zijn verdeeld.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:6933

Zaaknummer: C/16/507915 / HA ZA 20-535

Rechters: R.W.J. van Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na een beschouwing over de mate waarin een geestelijke stoornis de testerbekwaamheid beïnvloedt, houdt de rechtbank de zaak aan omdat in een andere procedure al een ter zake bekwame deskundige is benoemd. De vordering tot het overleggen van bescheiden wordt inclusief dwangsom toegewezen.

Erflaatster is overleden met achterlating van drie kinderen: twee (A en B) uit haar eerste huwelijk en één (C) uit een daarop volgende relatie. Erflaatster heeft C (gedaagde 1) tot enig erfgenaam benoemd en aan A (gedaagde 2) en B (eiseres) een geldbedrag ter grootte van hun legitieme portie gelegateerd. B vordert primair de nietigverklaring van erflaatsters uiterste wil, subsidiair de benoeming van een medisch deskundige en de veroordeling van C tot het overleggen van diverse bescheiden. Tegen A is verstek verleend, maar krachtens artikel 140 Rv heeft het vonnis ook jegens A te gelden als gewezen op tegenspraak. In casu is sprake van een rechtsbetrekking die verplicht tot een voor alle partijen gelijke beslissing (ECLI:NL:HR:1999:ZC2911).

De rechtbank stelt dat de testeervrijheid van grote waarde is en dat niet te snel achteraf mag worden geconcludeerd tot feitelijke wilsonbekwaamheid. Ook betekent de enkele aanwezigheid van een geestelijke stoornis niet altijd dat de wilsverklaring ook onder invloed van die stoornis is gedaan. Zo'n stoornis hoeft de waardering van de bij een uiterste wilsbeschikking betrokken belangen niet in alle gevallen te beletten. Dit hangt mede af van de ernst van die stoornis en de ingewikkeldheid van de desbetreffende wilsbeschikking. Hoe zwaarder de geestesstoornis, hoe ingrijpender de beslissing en hoe zwaarwegender de belangen, des te hoger zijn de eisen die aan een redelijke waardering mogen worden gesteld. Het is voorstelbaar dat iemand lijdt aan een geestelijke stoornis die er niet aan in de weg staat een legaat van een klein bedrag te maken, maar wel tot het maken van verdergaande uiterste wilsbeschikkingen, zoals erfstellingen of ontervingen (ECLI:NL:GHARL:2017:9390, ERF 2018-0014 en ECLI:NL:GHDHA:2020:1721, ERF 2020-0229). Uit een brief van een neuroloog die de stoornis mede moet aantonen, blijkt volgens de rechtbank niet dat erflaatster op het tijdstip van testen niet in staat was haar wil te bepalen. Zij was verward en had geheugenproblemen, maar de neuroloog schrijft ook dat de verwardheid een medische oorzaak had, namelijk

bloeddrukproblemen in combinatie met de verkeerde medicijnen. Nadat nieuwe medicatie was ingesteld werd erflaatster volgens de neuroloog helderder. Dat maakt dat de rechtbank er niet van uit kan gaan dat erflaatster zodanig in de war was toen zij haar testament opstelde, dat zij de gevolgen daarvan niet kon overzien.

Tegenover dit alles staat dat ook vaststaat dat erflaatster verward was. Bij die stand van zaken heeft B er voldoende belang bij om in de gelegenheid gesteld te worden nader onderzoek te (laten) verrichten naar de geestesgesteldheid van erflaatster op het moment waarop het testament werd gepasseerd. Omdat de rechtbank ambtshalve bekend is met een in november 2022 gewezen vonnis waarin diverse instellingen en de huisarts van erflaatster zijn veroordeeld om deskundige X inzage te geven in (gedeelten van) het medisch dossier van erflaatster ten behoeve van een door X te verrichten onderzoek naar de bekwaamheid van erflaatster is er geen aanleiding voor de rechtbank om zelf een deskundige te benoemen. Reden om de zaak aan te houden.

Anders dan C tijdens de procedure heeft verklaard, zijn de opgevraagde gegevens nog niet ter beschikking gesteld. De tot overlegging daarvan strekkende vordering wordt toegewezen, inclusief de daarbij gevorderde dwangsom en (tot € 25.000) gemaximeerde dwangsom.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:13562

Zaaknummer: C/09/613437 / HA ZA 21-538

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wegens tijdens leven verrichte werkzaamheden en ter voldoening aan een natuurlijke verbintenis toegekend legaat is terecht belast met erfbelasting.

Erflater heeft € 50.000 gelegateerd aan X die tijdens leven werkzaamheden voor hem verrichtte. X stelt dat deze verkrijging is vrijgesteld van erfbelasting. Haar beroep in eerste aanleg op de werknemersregeling van artikel 32 lid 1 aanhef en sub 10° SW 1956, wordt wegens het ontbreken van een arbeidsovereenkomst afgewezen. In appèl stelt X dat sprake was van een krachtens artikel 33 lid 1 aanhef en onder 12 SW 1956 vrijgestelde schenking. De omstandigheid dat erflater zich gedrongen voelde aan X een legaat toe te kennen in verband met werkzaamheden die zij voor hem heeft verricht, waarmee – volgens de rechtbank in eerste aanleg – werd voldaan aan een natuurlijke verbintenis, betekent niet dat sprake is van een verkrijging krachtens schenking waarop bedoelde vrijstelling van toepassing is. Krachtens het legaat is een zes maanden na het overlijden opeisbaar vorderingsrecht ontstaan waar X tijdens erflaters leven geen aanspraak op had. Onder die omstandigheden is geen sprake van een schenking als bedoeld in artikel 7:186 lid 2 BW, hetgeen uitsluit dat sprake kan zijn van een van de schenkbelasting vrijgestelde schenking (onder de levenden). Het legaat is door de Inspecteur terecht aangemerkt als erfrechtelijke verkrijging en in de heffing van erfbelasting betrokken.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:2539

Zaaknummer: BK-22/00213

Rechters: I. Reijngoud, R.C.H.M. Lips en B.F.A. van Huijgevoort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onterde legitimaris krijgt ook inzicht in de bankafschriften over een periode van vijf jaren voorafgaand aan het overlijden.

Deze onlangs gepubliceerde zaak in kort geding uit 2020 draait kort en goed over de reikwijdte van het recht op inlichtingen als bedoeld in artikel 4:78 BW. Volgens de voorzieningenrechter moet het begrip ‘alle daartoe strekkende inlichtingen’ zo ruim als mogelijk worden uitgelegd, met de enkele beperking dat de gegevens nodig zijn voor de berekening van de legitieme portie waarbij ook de in aanmerking te nemen giften relevant zijn. Alvorens te beoordelen welke stukken/gegevens van belang zijn, gaat de voorzieningenrechter voorbij aan de stelling dat de onterfde legitimaris geen rechtens te respecteren belang bij haar vordering zou hebben, omdat niet aannemelijk zou zijn dat na imputatie van de gedane schenkingen nog een legitimaire aanspraak resteert. Daarmee wordt immers vooruitgelopen op de omvang van de legitimaire aanspraak van eiseres, terwijl daarvoor eerst de legitimaire massa moet worden berekend. Hoewel artikel 4:78 BW geen grond is voor een ‘fishing expedition’ zijn er in casu omstandigheden – waaronder de substantiële afname van het vermogen in de jaren voor het overlijden – die de vraag doen rijzen of gedaagden alle giften hebben opgegeven. Hetzelfde geldt voor het ontstaan, de aflossing en de omvang van schulden van de erfgenamen aan de overledenen. Duidelijk is dat thans niet kan worden vastgesteld of alle giften zijn opgegeven. Dit betekent dat (anders dan in ECLI:NL:GHDHA:2019:1869, ERF 2019-0166) de legitimaris-niet-erfgenaam in dit geval recht krijgt op informatie over de periode vóórafgaand aan het overlijden. De erfgenamen worden veroordeeld tot verstrekking aan eiseres van kopieën van de bankafschriften van alle bankrekeningen betreffende de laatste vijf jaar voorafgaand aan het overlijden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:13174

Zaaknummer: C/10/602134 / KG ZA 20-725

Rechters: A.F.L. Geerdes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een langlopende boedel wijst de rechtbank de vorderingen gebaseerd op o.m. dwaling, ongerechtvaardigde verrijking, onrechtmatige daad en onzorgvuldig handelen af.

In een langlopende boedel oordeelt de rechtbank over een breed scala aan ingestelde vorderingen die samenhangen met de afwikkeling van de nalatenschappen van erflater (vader) en erflaatster (moeder). Een broer [eiser] stelt de vorderingen onder meer in tegen een zus, gedaagde [1], die in beide nalatenschappen is onterfd. In dat kader hebben de kinderen van erflater/erflaatster (broers en zussen) een aantal panden als aandeelhouders van een vennootschap overgedragen naar hen in privé. Ook gedaagde [1] was partij bij die overdracht(en). In onderhavige procedure stelt eiser dat bij die overdracht is gedwaald over de reële waarde van die panden. Eiser betoogt onder meer dat gedaagde [1] bij bekendheid met de werkelijke waarde niet mee had mogen doen aan die transactie, omdat gedaagde [1] dan méér kreeg dan hetgeen haar op basis van een legitieme aanspraak-portie toekwam. In casu is sprake van een vaststellingsovereenkomst hetgeen betekent – zo de rechtbank – dat terughoudend getoetst moet worden. Ook volgt volgens de rechtbank uit het betoog van eiser dat het om wederzijdse dwaling gaat. De rechtbank is van oordeel dat geen sprake is van dwaling, zodat de vordering zal worden afgewezen. Dit geldt ook voor door gedaagde [1] gevorderde nakoming van bepaalde afspraken, nu uit het betoog van eiser volgt dat de precieze aard en inhoud daarvan niet duidelijk is. Het beroep van eiser op ongerechtvaardigde verrijking slaagt evenmin, omdat – zo de rechtbank – de verrijking van gedaagde [1] niet ongerechtvaardigd is. Over de door de eiser namens de nalatenschap/eenvoudige gemeenschap ingestelde vorderingen, overweegt de rechtbank dat eiser daartoe niet bevoegd is omdat nog niet kan worden verdeeld. Eiser heeft ook een vordering op grond van onrechtmatige daad ingesteld tegen twee andere gedaagden [2 en 3], die ook afgewezen zijn, omdat die gedaagden uit hoofde van hun functie als vereffenaar niet meer aansprakelijk kunnen zijn. Evenmin is gebleken van een onzorgvuldige taakuitoefening van gedaagden [2 en 3] als vereffenaars. De vordering tot reële proceskosten vergoeding wordt afgewezen gelet op de familierelatie tussen partijen en omdat niet is gebleken van misbruik van (proces)recht.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:10827

Zaaknummer: 324251

Rechters: J.J. Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank beoordeelt conform Erfrechtverordening haar bevoegdheid en toepasselijk recht om vervolgens in te gaan op de rechten van schuldeisers tijdens de vereffening.

X is in 2018 overleden. Na zijn overlijden is de wettelijke verdeling van kracht geworden. Zijn erfgenamen hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. De oud-werkgever van X heeft in 1997 een vonnis verkregen waarbij X wegens verduistering is veroordeeld tot betaling van circa f 360.000. De oud-werkgever vordert een verklaring voor recht dat hij een rechtens afdwingbare vordering heeft op X c.q. diens nalatenschap. In verband met internationale aspecten (een van de eisers is een geliquideerde Duitse vennootschap ter zake waarvan in maart 2022 door het Amtsgericht Düsseldorf een Nachtragsliquidator benoemd is) beoordeelt de rechtbank haar bevoegdheid. Omdat X op het tijdstip van overlijden zijn gewone verblijfplaats in Nederland had, is de Nederlandse rechter bevoegd (art. 4 ErfVo). Vervolgens beoordeelt de rechtbank conform artikel 21 en 23 ErfVo welk recht van toepassing is. Artikel 21 ErfVo bepaalt dat, bij gebreke van een rechtskeuze, de erfopvolging in haar geheel wordt beheerst door het recht van de staat waar X op het tijdstip van overlijden zijn gewone verblijfplaats had. Tevens is krachtens artikel 23 ErfVo – hoewel de vereffening daarin niet met zoveel woorden wordt genoemd – Nederlands recht van toepassing. Dit betekent – zo de rechtbank – dat artikel 4:223 BW bepaalt welke rechten schuldeisers hebben tijdens de vereffening voor wat betreft hun verhaalsrecht op goederen der nalatenschap en de bevoegdheid om hun vorderingen in die tijd door de rechter te laten toetsen en de vraag of beslagen van schuldeisers gedurende die periode kunnen blijven liggen op de goederen der nalatenschap. Vervolgens gaat de rechtbank in op het al dan niet verjaard zijn van het recht op tenuitvoerlegging van het vonnis uit 1997.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:10948

Zaaknummer: C/15/328270 / HA ZA 22-319

Rechters: A.H. Schotman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelde tuchtrechtelijk verwijtbaar omdat hij de legitimarissen niet heeft gewezen op de voorwaarden die gelden bij de niet-opeisbaarheidsclausule van artikel 4:82 BW.

Klagers verwijten de notaris dat hij hen heeft laten weten dat de opeisbaarheid van hun legitieme portie was uitgesteld met toepassing van artikel 4:82 BW tot het overlijden van de enig erfgenaam, terwijl later bleek dat niet was voldaan aan de eisen van artikel 4:82 BW. Het hof oordeelt dat in het testament weliswaar een niet-opeisbaarheidsbepaling stond, maar dat deze geen effect sorteerde omdat geen sprake is geweest van een gemeenschappelijke huishouding en een notarieel verleden samenlevingsovereenkomst. Omdat de notaris in zijn brief aan klagers wijst op deze bepaling, zonder dat hij daarbij enig voorbehoud heeft gemaakt, heeft hij klagers op het verkeerde been gezet. Het had op de weg van de notaris gelegen om klagers te wijzen op de in artikel 4:82 BW gestelde voorwaarden. Klagers hadden er immers belang bij dat zij vóór het maken van hun keuze om al dan niet hun legitieme portie in te roepen juist en volledig waren geïnformeerd over het eventuele effect van deze bepaling. Door dit na te laten heeft de notaris tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:3593

Zaaknummer: 200.302.207/01 NOT

Rechters: A.D.R.M. Boumans, J.W.M. Tromp en J.L.G.M. Mertens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klager niet-ontvankelijk ter zake van verwijt dat de notaris onzorgvuldig handelde bij boedelvolmacht omdat alleen de volmachtgever zelf die klacht kan indienen. Notaris handelde ook niet onzorgvuldig door bij akte geen tolk in te schakelen.

In het kader van de afwikkeling van de nalatenschap van de moeder van klager X heeft de vader van X aan diens broer Y een boedelvolmacht afgegeven. X verwijt de notaris dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld door genoeg te nemen met een niet gelegaliseerde boedelvolmacht en door bij het passeren van een akte waarbij vader een pand aan Y heeft overgedragen geen tolk in te schakelen. Dit was – zo klager – nodig omdat vader de Nederlandse taal onvoldoende machtig was. Dit laatste verwijt wijst het hof af, mede omdat de tuchtrechter in eerste aanleg zelf ter zitting heeft vastgesteld dat vader de Nederlandse taal voldoende beheerst en dat bij de aankoop in 1974 ook geen tolk aanwezig was. Ten aanzien van de klacht over de volmacht is het hof van oordeel dat X géén belanghebbende is in de zin van artikel 99 lid 1 Wna. Het gaat om een volmacht om te handelen namens vader. Vader zelf is wilsbekwaam en is dan ook de enige persoon die over de totstandkoming van die volmacht een klacht kan indienen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:3592

Zaaknummer: 200.311.437/01 NOT

Rechters: A.R. Sturhoofd, J.C.W. Rang en S.V. Viveen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechter-commissaris stelt loon vast van door de rechtbank benoemde vereffenaar.

De door de rechtbank benoemde vereffenaar verzoekt de rechter-commissaris om de al gemaakte vereffeningskosten (inclusief het salaris van de voormalige en de huidige vereffenaars) vast te stellen en deze ten laste te brengen van de boedel. Op grond van artikel 4:206 lid 3 BW heeft een door de rechter benoemde vereffenaar recht op het loon dat door de kantonrechter vóór het opmaken van de uitdelingslijst wordt vastgesteld. Op grond van artikel 4:208 lid 2 onder a BW worden de overeenkomstig afdeling 3 titel 6 BW aan de kantonrechter toekomende taken en bevoegdheden door de rechter-commissaris uitgeoefend. Hieruit volgt dat de rechter-commissaris kan overgaan tot vaststelling van het vereffenaarsloon. De verzochte bedragen zijn gebaseerd op de Recofa-richtlijnen. Het actief is onvoldoende om de volledige salarissen van de voormalige en de huidige vereffenaar te voldoen. Zij zijn blijkens het verzoekschrift overgekomen dat hun salarissen na rato van het beschikbare actief zullen worden vastgesteld (wat neerkomt op 89%). De erfgenamen, boedelnotaris en de voormalig vereffenaar hebben hiermee ingestemd. De rechter-commissaris wijst het verzoek toe en stelt de salarissen dienovereenkomstig vast.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:14239

Zaaknummer: C/09/526980/ HA RK 17-74

Rechters: R. Cats

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Terugbetalingsvordering wordt toegewezen omdat als een vonnis in eerste aanleg wordt vernietigd, de rechtsgrond ontvalt aan hetgeen reeds ter uitvoering van dat vonnis is verricht.

De destijds onder curatele staande erflaatster heeft in 2015 met toestemming van de kantonrechter haar uiterste wil opgemaakt. Appellant heeft gevorderd dat dit testament nietig wordt verklaard. De Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2022:307, ERF 2022-0065) heeft het arrest van het Hof Den Haag hierover vernietigd en de zaak verwezen naar het Hof Amsterdam. Door deze vernietiging verkeert het geding zich in de (niet afgesloten) instantie van hoger beroep. Thans is aan de orde de vordering (in incident) van de in het 2015-testament aangewezen executeur/afwikkelingsbewindvoerder tot terugbetaling door appellant van een aantal bedragen. Het hof wijst de vordering toe. Het hof doet dit onder verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Hoge Raad dat, indien in hoger beroep het vonnis in eerste aanleg wordt vernietigd, de rechtsgrond aan hetgeen reeds ter uitvoering van dat vonnis is verricht ontvalt en op de voet van artikel 6:203 BW een vordering tot ongedaanmaking van de verrichte prestatie ontstaat.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:3601

Zaaknummer: 200.308.973/01

Rechters: H.A. van den Berg, A.R. Sturhoofd en J. Jonkers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank vraagt om DNA-onderzoek bij postume vaststelling ouderschap.

Verzoeker A verzoekt vaststelling ouderschap (art. 1:207 BW) van de in 2020 overleden B. Hoewel de wet DNA-onderzoek niet als enig en uitsluitend bewijs voorschrijft, heeft de rechtbank – gelet op de verregaande en onomkeerbare gevolgen – behoefte om via zo'n onderzoek zo mogelijk met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast te stellen of B de verwekker is van A. De rechtbank komt mede tot dit oordeel omdat de door A ingebrachte verklaringen afkomstig zijn van derden die niet direct betrokken zijn geweest bij de verwekking. Ook had A de vaststelling al veel eerder, bij leven van A, kunnen regelen. Tevens lijkt de wens van A om het ouderschap nu nog gerechtelijk vast te leggen vooral te zijn ingegeven vanuit financiële motieven en zijn er kennelijk ook aanzienlijke financiële belangen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 05-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:4872

Zaaknummer: 185818

Rechters: J.M. Coleo-Oude Lohuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door eiseres ingestelde vordering tot onderbewindstelling vruchtgebruik wordt afgewezen omdat er meerdere (vruchtgebruikers en hoofd)gerechtigden zijn.

In deze zaak vordert eiseres kort en goed dat het gerecht artikel 3:221 lid 1 BW naar analogie toepast en het krachtens legaat ontstane vruchtgebruik onder bewind stelt. Van belang is dat er meerdere vruchtgebruikers zijn en dat er ook meerdere bloot-eigenaars tot de zaak zijn gerechtigd. Volgens het gerecht is er in casu geen ruimte voor een analoge toepassing van artikel 3:221 lid 1 BW. Deze regel strekt specifiek tot bescherming van de hoofdgerechtigde. Anders dan eiseres aanvoert, is haar positie niet vergelijkbaar met die van de hoofdgerechtigden als sprake is van (slechts) één vruchtgebruiker. Ook zijn er in de onderhavige zaak meerdere hoofdgerechtigden aan wie erflater de blote eigendom van het registergoed heeft gelegateerd. De vordering van eiseres om het recht van vruchtgebruik onder bewind te stellen (de onroerende zaak onder beheer te stellen) en haar als beheerder en/of bewindvoerder aan te stellen is daarom – zo het gerecht – niet toewijsbaar.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 02-11-2022

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2022:346

Zaaknummer: CUR202203563

Rechters: O. Nijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het licht van het wettelijk systeem inzake het aanvaarden/verwerpen van legaten is het legaat i.c. niet vervallen omdat onvoldoende duidelijk is dat een aan de legataris gestelde termijn, een fatale was als bedoeld in erflaters testament.

Eiseres en gedaagde zijn zussen en de dochters van de in 2019 overleden vader. Vader heeft in zijn testament een mede door gedaagde gehuurde woning aan haar gelegateerd. Eiseres stelt dat het legaat is vervallen. Zij voert daartoe aan dat vader aan gedaagde in zijn testament de woning heeft gelegateerd onder de voorwaarde dat gedaagde binnen een redelijke termijn in haar onterving zou berusten. Gedaagde heeft – zo eiseres – hoewel er een redelijke termijn is gesteld, niet aan die voorwaarde voldaan zodat geen beroep meer kan worden gedaan op afgifte van dat legaat. Tevens is sprake van een huurachterstand. De kantonrechter overweegt dat de executeur in juli 2020 een termijn heeft gesteld waarbinnen gedaagde schriftelijk moest verklaren te berusten en dat gedaagde dit niet heeft gedaan. Ook is duidelijk dat nadien door dezelfde executeur nog is getracht om afspraken te maken die zouden voorzien in de uitvoering van het legaat. Dit betekent – zo de kantonrechter – dat onvoldoende gemotiveerd is gesteld dat de juli-termijn daadwerkelijk een fatale termijn is geweest die niet is verlengd. Daarmee kan dan ook nu niet worden vastgesteld dat het legaat onherroepelijk is vervallen. Verder verwijst de kantonrechter naar de regeling van artikel 4:201 lid 1 BW: een legaat wordt verkregen zonder dat aanvaarding nodig is, behoudens de bevoegdheid van de legataris om het legaat te verwerpen zolang hij het niet heeft aanvaard.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:11578

Zaaknummer: 9960228 VV EXPL 22-247

Rechters: J.B. Smits

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door rechter ingediend verschoningsverzoek wordt toegewezen.

Bij de rechtbank is in behandeling de civielrechtelijke procedure tussen [vereffenaar q.q.] als eiser in conventie en verweerder in (voorwaardelijke) reconventie en [gedaagde 1] als gedaagde in conventie en – voor zover van toepassing – eiseres in (voorwaardelijke) reconventie. De vereffenaar q.q. is in 2019 door rechter X benoemd in de nalatenschap van erflater. Daarbij heeft rechter X overwogen dat gedaagde 1 in ernstige mate is tekortgeschoten in de vereffening van de nalatenschap. Thans verzoekt rechter X zich te mogen verschonen van deelname aan de behandeling door de meervoudige kamer van de hiervoor genoemde civielrechtelijke zaak. Hoewel X zich zeer wel in staat acht de zaak op onpartijdige wijze te behandelen kan zij zich voorstellen dat bij gedaagde 1 de vrees is ontstaan dat de rechterlijke onpartijdigheid in objectieve zin schade lijdt, gezien het door X geconstateerde tekortschieten van gedaagde 1. X voelt zich derhalve niet vrij de zaak te behandelen. De rechtbank overweegt dat aan de door X aangevoerde omstandigheden geen aanwijzing valt te ontlennen voor het oordeel dat X – subjectief – niet onpartijdig is. Vervolgens moet worden onderzocht of de aangevoerde omstandigheden niettemin een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat de vrees dat de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden – objectief – gerechtvaardigd is. De door X aangevoerde omstandigheid, in samenhang met het gegeven dat X daarin aanleiding heeft gevonden zelf een verschoningsverzoek in te dienen, levert naar het oordeel van de rechtbank op zichzelf een zwaarwegende aanwijzing op. Het verzoek wordt om deze reden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:11569

Zaaknummer: 637982 / HA RK 22-355

Rechters: K.J. Bezuijen, M.C. Franken-Schoemaker en S.C.C. Hes-Bakkeren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof volgt de rechtbank en constateert dat terecht is voorbijgegaan aan de niet op de wet gebaseerde en in het testament opgenomen wens van erflaatster met betrekking tot de persoon van de te benoemen vereffenaar.

Onderhavige procedure kent meerdere aspecten. Thans is relevant dat [notaris] X door de rechtbank tot vereffenaar is benoemd in de door hun overlijden ontbonden huwelijksgemeenschap van vader en moeder. Y verzoekt de vernietiging van deze beschikking. Daartoe voert Y onder meer aan dat de rechtbank voorbij is gegaan aan de in het testament van (de langstlevende) moeder opgenomen wens om voor het geval er een vereffenaar in haar nalatenschap zou moeten worden benoemd, Y te benoemen. Het hof overweegt dat het verzoek van moeder om Y tot vereffenaar te benoemen, niet op de wet is gebaseerd. Het stond de rechtbank vrij om een derde/notaris tot vereffenaar te benoemen. Dat de rechtbank heeft gekozen voor een deskundige derde als vereffenaar is ook begrijpelijk vanwege de complexe omstandigheden en de tegenstrijdige belangen van alle betrokken partijen/belanghebbenden. Over de o.m. door verzoeker ingenomen stelling dat de benoeming van een (onafhankelijke) deskundige niet nodig was en extra kosten met zich brengt, overweegt het hof als volgt. De vereffening betreft een ontbonden niet verdeelde huwelijksgemeenschap en de hiermee verweven nalatenschappen van de erflater (die een tweetrapsmaking had gemaakt) en erflaatster die een aantal legaten (waaronder het legaat van vruchtgebruik) heeft gemaakt. Onbetwist is dat notaris X goed thuis is in deze materie. De stelling dat X zelf niet over (voldoende) ervaring zou beschikken op het agrarisch vlak, acht het hof van ondergeschikt belang. Waar nodig kan X zich hierover (door een kantoorgenoot) laten bijstaan of informeren. Ook het gestelde wantrouwen van o.m. verzoeker in X vormt geen aanleiding tot benoeming van een andere vereffenaar. Uit de gevoerde correspondentie komt naar voren dat X alle schuldeisers en erfgenamen in de vereffening betreft, opkomt voor hun belangen en hun informeert over hun rechten. Gebleken is dat de betrokken partijen/belanghebbenden niet op één lijn zitten en tegengestelde belangen hebben. Dit brengt mee dat gemaakte keuzes die voor de een welgevallig zijn, voor de ander minder gelukkig kunnen uitpakken en ook dat verzoeker niet de aangewezen persoon is om als vereffenaar op te treden. Als men zich niet kan vinden in keuzes of afwikkelingshandelingen

van X kan gebruik worden gemaakt van o.a. artikel 4:210 BW en 4:215 BW.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:3689

Zaaknummer: 200.281.736/01 en 200.284.577/01

Rechters: C.M.J. Peters, J. Jonkers en J. Kloosterhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelt tuchtrechtelijk verwijtbaar door akte te passeren waarbij hij in hoedanigheid van executeur zelf partij is.

Erflater is overleden in 2019. In zijn testament heeft hij zijn drie kinderen tot erfgenamen benoemd, legaten toegekend aan zijn informele levenspartner [klaagster Y] en notaris X tot executeur benoemd. De notaris heeft in 2020 een akte houdende afgifte legaten gepasseerd waarbij een medewerker van zijn kantoor is opgetreden als schriftelijk gevolmachtigde van hemzelf (als executeur) en de erfgenamen. De klacht van klaagster dat in het aan haar verstrekte uittreksel van erflaters testament niet stond vermeld dat X de executeur was, wordt afgewezen aangezien klaagster bekend was met die rol van de notaris. Het klachtonderdeel dat de notaris verwijtbaar handelde (volgens de tuchtrechter ten opzichte van derden) doordat hij zich niet had ingeschreven in het boedelregister (art. 4:186 BW), wordt gegrond verklaard. Dat geldt ook voor de klacht dat de notaris in de hoedanigheid van executeur zelf partij was bij de door hem gepasseerde akte afgifte legaten. Dit was – zo de tuchtrechter – een ernstige miskennis van de onafhankelijke rol van de notaris bij het passeren van een akte. De notaris was, anders dan bij een testament, in de hoedanigheid van executeur/afwikkelingsbewindvoerder juridisch gezien partij bij de akte afgifte legaten. Dat zijn executeurschap er feitelijk anders uitzag, doet niet ter zake. Dat veranderde immers niets aan zijn juridische hoedanigheid en de daarmee samenhangende bevoegdheden. Het verweer van de notaris dat een vergelijking met een akte van verdeling inhoudt, baat hem niet. Bij zo'n akte is de hoedanigheid van de notaris immers een andere dan die van een executeur bij een akte van afgifte legaten.

Instantie: Kamer voor het notariaat in het ressort Den Haag

Datum uitspraak: 16-11-2022

ECLI: ECLI:NL:TNORDHA:2022:23

Zaaknummer: 22-14

Rechters: G.H.M. Smelt, S.H. Poiesz en S.M.L.E. Schoonhoven-Stoot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van onderfde legitimaris tot benoeming vereffenaar wordt afgewezen omdat erfgenamen voldoende voortvarend te werk gaan.

De door erflater tot zijn erfgenamen benoemde dochters A en B hebben zijn nalatenschap beneficiair aanvaard. De onderfde dochter C verzoekt de rechtbank ex artikel 4:203 BW een professionele vereffenaar te benoemen. De rechtbank wijst dit verzoek af. Volgens de rechtbank staat voldoende vast dat A en B voortvarend te werk zijn gegaan. Ook kan de rechtbank uit de door partijen overgelegde stukken niet afleiden dat de nalatenschap dusdanig complex is dat de zware vereffeningprocedure, met de daarmee gemoeide extra kosten, noodzakelijk is. Er is dan ook onvoldoende grond voor het oordeel dat A en B ongeschikt zijn als vereffenaars. De rechtbank wijst het verzoek af. Ook de stelling van C dat de door A en B – waar nodig – ingeschakelde professionals ondeskundig zijn, wordt onvoldoende met concrete feiten en omstandigheden onderbouwd. Tot slot overweegt de rechtbank ten overvloede dat voor zover C meent dat de berekening van haar legitieme portie, althans de berekening van de legitimaire massa, onjuist is, hiertegen andere rechtsmiddelen openstaan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 24-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:8211

Zaaknummer: C/05/386472 / HA RK 21-63

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter benoemt een deskundige ter waardebeoordeling van een nalatenschapswoning.

Tot de nalatenschap van de in 2021 overleden erflaatster behoort een woning ter zake waarvan over de waardering geen overeenstemming bestaat. Bij een in november 2022 gegeven beschikking zijn partijen in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over het voornemen van de kantonrechter om een deskundige te benoemen. Partijen zijn daarmee akkoord gegaan. De kantonrechter benoemt ex artikel 679 Rv een deskundige en bepaalt dat de verzoekers elk een vierde deel van diens kosten moeten betalen. Het aanvullende verzoek om een keuringsrapport mee te laten nemen in het onderzoek van de deskundige wordt afgewezen aangezien onderhavige verzoekschriftprocedure enkel ziet op de benoeming van een deskundige.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:8101

Zaaknummer: 9879905_E20122022

Rechters: R.H.M. Pooye

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank benoemt op gezamenlijk verzoek van de beneficiair aanvaard hebbende erfgenamen een notaris tot vereffenaar.

Erflater heeft zijn zussen als erfgenamen achtergelaten. Zij hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard en verzoeken de rechtbank notaris X tot vereffenaar te benoemen. Reden is dat zij niet een van hen willen machtigen om de vereffening ter hand te nemen en dat zij ook niet gezamenlijk de nalatenschap willen vereffenen. Omdat verzoeksters het verzoek gezamenlijk doen, is er volgens de rechtbank voldoende grond (art. 4:203 BW) om het verzoek toe te wijzen. De verzoeken om te bepalen dat het loon van vereffenaar te zijner tijd conform de Recofa-richtlijnen wordt vastgesteld, en dat de vereffenaar maandelijks mag declareren, worden afgewezen. Het is de kantonrechter die gaat over de vaststelling van het loon van een vereffenaar. Evenmin kan de rechtbank nu bepalen dat de vereffenaar maandelijks haar werkzaamheden mag declareren bij de nalatenschap. Wat dit verzoek betreft, moeten verzoekers zich wenden tot de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:11673

Zaaknummer: C/10/649092 / HA RK 22-1265

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof verleent ouders machtiging om namens hun minderjarige kinderen een in het buitenland (Duitsland) opengevallen nalatenschap te verwerpen.

In een vervolg op een tussenbeschikking van september 2022 (ECLI:NL:GHDHA:2022:2158, ERF 2022-0315) in een zaak over de door ouders verzochte machtiging om een buitenlandse nalatenschap namens hun minderjarige kinderen te verwerpen, heeft het hof nadere informatie ontvangen van het Amtsgericht Lichtenberg. Daaruit blijkt voor het hof genoegzaam dat de nalatenschap van de erflater negatief is. Het hof acht de verzochte toestemming van de ouders dan ook in het belang van de minderjarigen. Het hof zal de in appèl bestreden beschikking vernietigen en het inleidend verzoek van de ouders alsnog toewijzen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 30-11-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:2411

Zaaknummer: 200.302.961/01

Rechters: F. Ibili, A.N. Labohm en B. Breederveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank oordeelt dat tijdens leven van moeder onrechtmatige onttrekkingen hebben plaatsgehad en dat deze moeten worden terugbetaald aan moeder c.q. haar nalatenschap.

In de onderhavige zaak is door een deskundige onderzoek gedaan naar de afname van het vermogen van moeder in de periode na het overlijden van vader. Ook zijn diverse transacties en opnamen enz. van contanten bekeken. De rechtbank beoordeelt de diverse bevindingen van de deskundige en gaat stapsgewijs bij die diverse betalingen/opnamen enz. na wat de achtergrond/reden daarbij zou kunnen zijn geweest. Dit alles leidt tot de conclusie dat eiseres in conventie een bedrag van circa € 270.000 onrechtmatig aan het vermogen van moeder en daarmee aan haar nalatenschap heeft onttrokken. Eiseres in conventie moet dit bedrag aan de nalatenschap vergoeden. De door eiseres in reconventie gevorderde verklaring voor recht dat uit het vermogen van moeder een bedrag van circa € 110.000 aan giften is voldaan, is afgewezen. De rechtbank stelt dat eiseres in reconventie geen belang bij deze verklaring heeft gesteld. Ook neemt de rechtbank tot uitgangspunt dat uit het onderzoek van de deskundige blijkt dat dit bedrag onderdeel was van (inmiddels terugbetaalde) leningen, zodat zij geen schenkingen zijn. Relevant in deze is ook het in juli 2021 gewezen tussenvonnissen (ECLI:NL:RBZWB:2021:7076) waarbij de rechtbank naast de conclusie dat de benoeming van genoemde deskundige aangewezen was, tevens inging op diverse procesrechtelijke aspecten van de door partijen over en weer (in diverse hoedanigheden c.q. al dan niet ten behoeve van de gemeenschap) ingestelde vorderingen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-11-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:8133

Zaaknummer: 356932_Eo2112022

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede omdat het kind nimmer is uitgevlogen, concludeert de rechtbank dat er sprake is van een duurzame gemeenschappelijke huishouding en wijst de vordering tot huurvoortzetting toe.

Eiseres X vordert ex artikel 7:268 lid 2 BW voortzetting van de huurovereenkomst die haar (overleden) ouders zijn aangegaan met verhuurder. X stelt dat zij haar hele leven bij haar ouders heeft gewoond, altijd haar hoofdverblijf in de woning heeft gehad en nimmer de bedoeling had om uit te vliegen. Ook was sprake van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Dit onderbouwt X met feiten. Volgens de rechtbank is van belang dat X de woning nimmer heeft verlaten en dat er in deze zaak dus geen sprake is van een inwonend kind dat is 'uitgevlogen' om op zichzelf te gaan wonen. Gelet op de tijdens de mondelinge behandeling gegeven toelichting door de oom van X op de gezinssituatie is voldoende aannemelijk geworden dat X – mede gelet op haar beperkte verstandelijke vermogens – nooit de bedoeling heeft gehad om uit te vliegen. De samenwoning van X met haar ouders was blijvend en op de toekomst gericht en is aldus als duurzaam aan te merken. Ook staat de gemeenschappelijke huishouding voldoende vast. De vordering is met ingang van de datum waarop de moeder is overleden, toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:7912

Zaaknummer: 9885456 CV22-6696

Rechters: A. Sissing

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelt niet tuchtrechtelijk verwijtbaar in erfrechtelijk geschil tussen zijn informele samenleefpartner en haar broer.

Klager X en zijn zuster A hebben een geschil over de uitvoering van een vaststellingsovereenkomst over de verdeling van (de waarde van) een pand, verkregen uit de nalatenschap van hun vader [Y]. Vader had zijn echtgenote Z (stiefmoeder van X en A) tot enig erfgenaam benoemd. Notaris [B] heeft al jaren een affectieve relatie met A. In 2014 is een vaststellingsovereenkomst gesloten tussen de stiefmoeder Z enerzijds en X en A anderzijds in welk kader een pand bij wege van betaling in natura door de stiefmoeder is overgedragen. Tussen X en A zijn geschillen gerezen over de vraag of en hoe de ‘opbrengst’ van de vaststellingsovereenkomst tussen hen diende te worden verdeeld. In de daarop tussen X en A gevoerde procedure is beslist in het voordeel van A. In onderhavige procedure verwijt X notaris B onder meer dat hij zich actief heeft bemoeid met het geschil, waarbij hij – zich in titel en op briefpapier als notaris presenterend – met kwade opzet en uit eigen belang heeft gehandeld. Het tuchthof wijst alle klachten af. Niet gebleken is dat B zijn partner zou hebben geadviseerd en bij haar erop zou hebben aangedrongen om met hem samen te spannen en een al gesloten deal achteraf ter discussie te stellen. Uit de feiten blijkt dat A zelf een erfrechtadvocaat in de arm nam die haar begeleidde. Van actieve betrokkenheid van B als notaris blijkt niets. B heeft wel met A over de kwestie gesproken en bemiddeld. Dat B e-mailberichten vanaf zijn zakelijke e-mailadres stuurde, is ook niet verwijtbaar. Weliswaar is het aanbevelenswaardig een zakelijk e-mailadres zo min mogelijk te gebruiken voor privéaangelegenheden, maar in casu was duidelijk dat B niet als notaris, maar privé handelde.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:3711

Zaaknummer: 200.307.017/01

Rechters: J.H. Lieber, A.R. Sturhoofd en B.J.M. Gehlen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dat eisers pro se en niet in hoedanigheid dagvaarden, leidt niet tot niet-ontvankelijkheid omdat hoedanigheid afdoende uit lichaam dagvaarding blijkt.

Erflater is in 2021 in India overleden. Hij laat achter zijn echtgenote alsmede hun twee kinderen. Uit de in 2021 afgegeven verklaring van erfrecht blijkt dat erflater volgens het CTR niet over zijn nalatenschap heeft beschikt, dat de weduwe en kinderen erflaters erfgenamen zijn en dat zij de nalatenschap beneficiair hebben aanvaard. De kinderen hebben hun moeder gemachtigd om namens hen op te treden bij de afhandeling van de nalatenschap. Moeder en de kinderen vorderen terugbetaling van een aantal door erflater aan gedaagden uitgeleende bedragen. Gedaagden stellen op meerdere gronden dat eisers niet-ontvankelijk zijn. De rechtbank verwerpt de stelling van gedaagden dat eisers (ten onrechte) pro se hebben gedagvaard. In de kop van de dagvaarding staan weliswaar slechts de namen van eisers, maar uit het lichaam daarvan en de gronden van de vorderingen blijkt duidelijk dat eisers in hun hoedanigheid van erfgenamen en vereffenaars handelden. Tevens verwerpt de rechtbank de stelling dat de beneficiaire aanvaarding een beletsel vormt voor eiseres om betaling aan zichzelf te vorderen aangezien dit niet betekent dat zij deze gelden vervolgens in hun eigen vermogen laten vloeien voordat de vereffening is afgesloten. Ook de stelling van gedaagden dat een van hen tot executeur is benoemd in een door erflater in India opgesteld testament, leidt niet tot niet-ontvankelijkheid. De beneficiaire aanvaarding is immers niet gevolgd door een ruimschoots-toereikend-verklaring, zodat er geen sprake was van een executele, maar een vereffening. Overigens beoordeelt de rechtbank vervolgens de (door eisers betwiste) geldigheid van dit door gedaagden ingebrachte testament. De formele geldigheid moet – zo de rechtbank – worden beoordeeld aan de hand van het Haags testamentenverdrag 1961. De rechtbank is met eisers van oordeel dat de toestand van erflater tijdens het vermeende opmaken van het testament zich niet verdraagt met het dicteren van enkele pagina's behoorlijk gedetailleerde tekst. Ook een aantal andere omstandigheden rond het opstellen van het testament wekken bevreemding. Dit alles brengt de rechtbank ertoe dat niet als vaststaand kan worden aangenomen dat het testament de laatste wil van erflater bevat. De rechtbank gaat ervan uit dat eisers de enige erfgenamen van erflater zijn en dat er verder geen makingen zijn die voor de beoordeling van hun vorderingen van belang zouden kunnen zijn. De rechtbank

vervolgt met een oordeel over de vordering tot terugbetaling.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:89

Zaaknummer: C/16/533244 / HA ZA 22-32

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof oordeelt over de geldigheid van een overdracht tijdens leven door erflaatster van een perceel grond.

Erflaatster is in 2020 overleden met achterlating van de appellanten in appèl als haar drie erfgenamen. In geschil is welk stuk grond erflaatster, bij leven aan haar burens (geïntimeerden) heeft verkocht: het stuk grond dat de burens sinds 2003 van erflaatster huurden of een groter stuk grond van ongeveer 168 m². De in eerste aanleg door de burens ingestelde tegenvorderingen tot o.m. medewerking van appellanten aan het intekenen van het stuk grond van 168 m² heeft de rechtbank toegewezen. De vorderingen van appellanten tot o.m. nietigverklaring van de tussen erflaatster en de burens gesloten koopovereenkomst heeft de rechtbank afgewezen.

Verkort weergegeven wordt in appèl primair betoogd dat erflaatster niet wilsbekwaam was ten tijde van de levering van de grond en dat bedoelde koopovereenkomst en de leveringsakte vernietigbaar zijn wegens misbruik van omstandigheden. Meer subsidiair wordt aangevoerd dat de grond voor een niet-commerciële prijs geleverd is aan geïntimeerden, waardoor sprake is van een schenking en die schenking door misbruik van omstandigheden tot stand is gekomen en daarom vernietigbaar, artikel 7:176 BW. Uiterst subsidiair wordt de stelling ingenomen dat de wil van erflaatster niet was gericht op de overdracht van de grond zoals omschreven in de leveringsakte, maar dat erflaatster alleen het verhuurde stuk grond wilde overdragen. Het hof stelt dat de stellingen van appellanten niet voldoende zijn onderbouwd en wijst deze dan ook af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-01-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:381

Zaaknummer: 200.304.756

Rechters: R.A. van der Pol, E. Loesberg en R.F. Groos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Feitencomplex rechtvaardigt volgens de voorzieningenrechter niet dat inzage wordt verkregen in het door erflaatster herroepen testament.

De vordering van eisers tot nietigverklaring van het door erflaatster in 2018 gemaakte testament op de grond dat zij niet feitelijk wilsbekwaam was, is door de rechtbank afgewezen. Tegen deze beschikking is beroep aangetekend.

In de onderhavige kortgedingprocedure ligt de kwestie voor of de notaris gehouden is om een afschrift van het door erflaatster in 2018 herroepen (en in 2017 gemaakte) testament aan eisers te moeten afgeven. De notaris beroept zich op zijn geheimhoudingsplicht (art. 22 Wna), die absoluut is. Onder zeer uitzonderlijke omstandigheden gaat het belang op waarheidsvinding (ook ten aanzien van datgene waarvan de wetenschap de verschoningsgerechtigde als zodanig is toevertrouwd) boven het verschoningsrecht. Zo'n inbreuk mag niet verder gaan dan strikt noodzakelijk is.

Na deze algemene beschouwing constateert de voorzieningenrechter dat niet is gebleken dat de notaris verwijtbaar of ondeskundig heeft gehandeld. Ook is niet aannemelijk geworden dat de belangen van eisers bij afgifte van het herroepen testament zoveel zwaarder wegen dan de wettelijke geheimhoudingsplicht van de notaris. Al met al acht de voorzieningenrechter het feitencomplex niet van zodanig gewicht dat de geheimhoudingsplicht van de notaris jegens erflaatster zou moeten worden doorbroken.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:11725

Zaaknummer: C/10/649135 / KG ZA 22-1030

Rechters: A.F.L. Geerdes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank concludeert dat erflater feitelijk wilsonbekwaam was op het tijdstip van testeren en concludeert tot nietigverklaring van de in het testament opgenomen beschikkingen.

Erflater leed aan dementie en was alcoholist. Inzake de vraag of erflater feitelijk wilsonbekwaam was op het tijdstip van testeren, is door de rechtbank een deskundige benoemd. Deze concludeert dat bij erflater sprake was van een geestelijke stoornis. Ook heeft deze geestelijke stoornis erflater belet om een redelijke waardering te maken van de bij het opmaken van het testament betrokken belangen. De deskundige heeft zich gebaseerd op verslagen van het verzorgingshuis waarin erflater verbleef en medici die erflater heeft bezocht. De rechtbank volgt de deskundige. Relevant is daarbij – zo de rechtbank – tevens dat de in het testament neergelegde uiterste wilsbeschikkingen niet alleen afzonderlijk, maar ook in onderlinge samenhang bezien, complexe rechtshandelingen inhouden, die begrip en overzicht vereisen. Van belang is verder dat de laatste uiterste wilsbeschikkingen diametraal afwijken van hetgeen erflater tien maanden eerder had beschikt. Het feit dat de notaris erflater kennelijk wel wilsonbekwaam heeft geacht, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De notaris heeft het stappenplan niet doorlopen, hoewel dit op basis van de bij haar bekend veronderstelde gegevens wel voor de hand zou hebben gelegen. Verder overweegt de rechtbank dat een testament geen rechtshandeling is en dus niet nietig kan worden verklaard. Reden waarom de rechtbank de vordering tot nietigverklaring uitlegt als een vordering tot nietigverklaring van alle in dat testament gemaakte uiterste wilsbeschikkingen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2023:158

Zaaknummer: 362568_E11012023

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door eisers gevorderde voorlopige voorzieningen worden niet toegewezen wegens gebrek aan belang, mede omdat eisers als erfgenamen zelf stukken kunnen opvragen.

X is overleden in 2018. X was buiten gemeenschap van goederen (in tweede echt) gehuwd met Y [gedaagde 1]. Z [gedaagde 2] is de zoon van X en Y. De drie eisers [A, B en C] zijn de kinderen uit het eerdere huwelijk van X. In zijn in 2018 te Suriname opgestelde testament heeft X aan Y een recht van gebruik en bewoning alsmede de tegoeden op de gezamenlijke rekeningen toegekend. Zijn vier kinderen en echtgenote Y zijn ieder voor een vijfde deel tot erfgenaam benoemd. Eisers hebben (aanvullend) beroep gedaan op hun legitieme. Y en Z zijn in een eerdere procedure onder meer veroordeeld tot afgifte van diverse stukken/bescheiden. Eisers vorderen – kort en goed – dat de rechter enkele voorlopige voorzieningen treft, onder meer ter zake van de afgifte van stukken en het verstrekken door gedaagden van een notariële volmacht tot het opvragen van stukken. De rechtbank constateert op grond van artikel 4 Erfvo bevoegd te zijn om kennis te nemen van onderhavig geschil en dat bij gebreke aan een rechtskeuze in erflaters testament, op grond van artikel 21 lid 1 Erfvo Nederlands recht van toepassing is op de erfopvolging. De vordering tot afgifte van stukken is reeds eerder toegewezen, zodat deze thans wordt afgewezen bij gebrek aan belang. Niet onderbouwd is waarom een notariële volmacht vereist zou zijn; eisers kunnen immers als erfgenamen de door hen gewenste informatie met behulp van de reeds opgestelde verklaring van erfrecht opvragen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 04-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:4

Zaaknummer: C/15/333517 / HA ZA 22-663

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof wijst een – overigens inmiddels ook verjaarde – vordering tot vernietiging wegens bedrog van in 2014 gepasseerde akte af, en houdt het oordeel aan of verduistering van een tekening tot onwaardigheid leidt.

Partijen zijn broers en zussen van elkaar en ieder voor een gelijk (een vijfde) deel erfgenaam van hun in 2008 en 2010 overleden ouders. Partijen zijn in conflict over diverse aspecten van de verdeling van die nalatenschappen, waaronder een tweetal in Suriname gelegen percelen. Het hof constateert dat de Nederlandse rechter op grond van artikel 2 Rv rechtsmacht heeft omdat gedaagden in Nederland wonen en de ouders van partijen zijn overleden vóór de inwerkingtreding van de Erfvo. Ook de wijze waarop de nalatenschappen moeten worden verdeeld, wordt beheerst door het Nederlandse recht omdat beide ouders hun laatste gewone verblijfplaats in Nederland hadden en zijn overleden na 1 oktober 1996 en vóór 17 augustus 2015 (art. 10:149 lid 2 BW en art. 10:152 lid 5 BW).

Uit ECLI:NL:GHARL:2023:377 blijkt o.m. dat zowel de rechtbank als het hof de vordering van de appellanten tot vernietiging wegens bedrog van een door hen in 2014 gesloten overeenkomst, afwijst. Volgens het hof is niet komen vast te staan dat door geïntimeerde [X] bedrog is gepleegd door opzettelijk onjuiste mededelingen te doen, dingen te verzwijgen of appellanten anderszins ertoe heeft bewogen tot het ondertekenen van de volmachten en verklaringen. Overigens merkt het hof op dat zo al sprake was van bedrog, de rechtsvordering tot vernietiging is verjaard.

In de direct gelieerde zaak (ECLI:NL:GHARL:2023:378) komt o.m. de stelling aan de orde of een van de deelgenoten onwaardig is (art. 4:3 BW) omdat deze een tekening met daarop aangetekend wensen van erflater/vader met betrekking tot de percelen heeft verduisterd. De deelgenote erkent dat deze tekening bestaat, maar betwist dat deze tekening een uiterste wil is en ook dat zij die tekening heeft verduisterd. Het is volgens het hof vanwege de strenge vormeisen voor een uiterste wil niet aannemelijk dat deze tekening een uiterste wil is en dat op die tekening uiterste wilsbeschikkingen staan. In elk geval is er geen sprake van een notariële uiterste wil. Het hof is wel van oordeel dat X dit stuk heeft verduisterd. Verduisteren

heeft hier de betekenis van het opzettelijk voor anderen onvindbaar maken en dat is precies wat X heeft gedaan. Het hof bepaalt dat de deelgenote een vergeleken afschrift van de tekening overlegt en houdt iedere verdere beslissing over de onwaardigheid aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-01-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:377

Zaaknummer: 200.293.886

Rechters: J.H. Lieber, J.U.M. van der Werff en M.E.L. Klein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dat na overlijden van een van de gedaagden tijdens een procedure in eerste aanleg, deze mede te diens name mag worden voortgezet, betekent niet dat het appèl niet tegen diens erfgenamen had moeten worden ingesteld.

In een geschil tussen een namens obligatiehouders opgerichte stichting tegen accountantsmaatschap(pen) en individuele accounts is relevant dat een van die accountants is overleden tijdens de procedure in eerste aanleg. Naar aanleiding daarvan heeft de rechtbank in 2016 geoordeeld dat de procedure mede op zijn naam kon worden voortgezet. Het hoger beroep had echter – zo het hof – moeten worden ingesteld tegen de erfgenamen van de overledene (ECLI:NL:HR:2016:721). Nu dat niet is gebeurd, dient appellant die blijkens de overweging van de rechtbank van het overlijden op de hoogte was, ten aanzien van de overledene niet-ontvankelijk te worden verklaard in haar hoger beroep. Aan het verweer van appellant dat over e.e.a. in eerste aanleg met (de rechtbank en) advocaat van gedaagden/geïntimeerden afspraken waren gemaakt, gaat het hof voorbij. Deze afspraak betrof alleen de op dat moment lopende instantie. Daartegen verzet zich geen rechtsregel: als een partij tijdens een procedure overlijdt, mag die lopende procedure op zijn naam worden voortgezet. In hoger beroep dienen vervolgens echter de erfgenamen te worden gedagvaard.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-03-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:377

Zaaknummer: 200.232.686-01

Rechters: M.M. Olthof, J.M. van der Klooster en P.W. van Baal

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zelfs als taxatiewaarde niet realistisch was, was verkoop onder voorbehoud van recht van gebruik geen gift.

Erflater A heeft tijdens leven zijn woning onder voorbehoud van het recht van gebruik en bewoning overgedragen aan X. In geschil is of die transactie een gift aan X inhield en zo ja, of daardoor de legitieme van erfaters kinderen (appellanten) is geschonden en de kinderen gerechtigd zijn tot inkorting in de zin van artikel 4:89 BW. Hoewel de verkoop van een onroerende zaak tegen een te lage prijs een gift kan zijn, is daarvan in het onderhavige geval, ook als sprake zou zijn van verrijking van X en verarming van A, geen sprake. A heeft een makelaar/taxateur ingeschakeld en heeft vervolgens verkocht voor een koopsom hoger dan de getaxeerde waarde. Reeds uit de inschakeling van een deskundige en de verkoop boven de getaxeerde waarde concludeert het hof dat van een bevoordelingsbedoeling geen sprake was. Ook als de stelling van de kinderen juist is dat de taxatie niet realistisch was, leidt dit het hof niet tot een ander oordeel. Niet, althans onvoldoende, is gebleken dat A ten tijde van de verkoop wist dan wel had behoren te weten dat de taxatie niet realistisch was, laat staan dat A de bedoeling had X te bevoordelen. Hierbij betreft het hof dat de taxatie al had plaatsgevonden voordat X in beeld kwam. Ook een in de akte van levering opgenomen passage (met de strekking dat A handelde, terwijl hij zich realiseerde dat X daardoor mogelijk werd verrijkt, omdat een andere wijze van berekening van de koopprijs is toegepast dan bedoeld in de bijlage bij het Uitvoeringsbesluit Wbrv) is immers niet voldoende om een bevoordelingsbedoeling aan te nemen. Nu geen sprake is van een gift, hebben de kinderen geen belang meer bij een oordeel over het gerechtigd zijn tot inkorting.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-01-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:26

Zaaknummer: 200.308.858_01

Rechters: C.J.H.G. Bronzwaer, O.G.H. Milar en P. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De testamentair bewindvoerder heeft een opvolger benoemd en verzoekt in verband daarmee zijn eigen ontslag.

Testamentair bewindvoerder X heeft met inachtneming van het testament een opvolger benoemd. X verzoekt de kantonrechter hem op grond van artikel 4:164 lid 1 onder e BW ontslag te verlenen. De kantonrechter wijst dit verzoek af. Enkel indien de erflater niet in zijn of haar uiterste wilsbeschikking een regeling heeft opgenomen, heeft de bewindvoerder niet het recht om zelf ontslag te nemen en zelf te voorzien in zijn opvolging. Uitgangspunt – zo de kantonrechter – is in deze dus de wens van erflaterster zoals omschreven in haar testament. Het testament van erflaterster voorziet in dit geval in de mogelijkheid om bij notariële akte een opvolgend bewindvoerder te benoemen. Door het aanwijzen van een opvolgend bewindvoerder eindigt de taak van X zonder dat daar ontslag voor is vereist. Een testamentair bewindvoerder treedt immers ook af in de gevallen die in de uiterste wilsbeschikking staan vermeld. Volgens de kantonrechter impliceert het gebruik van het woord opvolger in het testament bovendien dat de zittende bewindvoerder defungeert. Ook het feit dat de datum waarop de taken daadwerkelijk zullen worden overgedragen nog niet bekend is, brengt niet zonder meer mee dat – ten behoeve van het bepalen van die datum – ook een ontslag van de kantonrechter vereist is. Van een geschil over het moment waarop de taken daadwerkelijk overgenomen zullen worden door de opvolger is bijvoorbeeld niet gebleken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 13-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2023:198

Zaaknummer: 10185870 EJ VERZ 22-511

Rechters: A.G.M.H. Bennenbroek

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vermogen meerderjarig kind op BEM-rekening blijft buiten beschouwing bij vraag of ouder recht heeft op huurtoeslag.

De Raad van State bevestigt het oordeel van de rechtbank dat in casu het vermogen van het meerderjarige kind Z op een BEM-rekening buiten beschouwing moet blijven bij de vraag of ouder M recht heeft op huurtoeslag. Weliswaar gaat artikel 9 lid 1 sub a.2 Uitvoeringsregeling Awir alleen over het vermogen van minderjarige kinderen, maar de rechtbank heeft getoetst of het woord ‘minderjarig’ in de bepaling in dit concrete geval in strijd was met het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4 lid 2 Awb. De rechtbank heeft – zo de raad – hierbij terecht gekeken naar de omstandigheden: V – de overleden ex-echtgenote van ouder M – had buiten diens medeweten geld voor hun kind Z op een spaarrekening gezet en een testamentair bewind ingesteld totdat Z 23 jaar is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:79

Zaaknummer: 202106000/1/A2

Rechters: H.G. Sevenster, E. Helder en J.M.L. Niederer

Wetsartikelen: